

БОРИЛ: А коне? Кой ще ни снабди с коне? Докато съмне трябва да сме минали Хема... Севастократора може и да ни скрие в случай на беда...

ДРАГОТА: Сега всички са с новия цар. Не мисли, че севастократора ще заложил главата си да те спасява, Бориле...

БОРИЛ: Но ние трябва да се преоблечем като Йоанови войскари. Само севастократора може да ни помогне...

ДРАГОТА: Ти гледай ако можем сами да си помогнем. Хайде, няма време за бавене. Скоро ще съмне.

/Борил вади кесия със златици и ги дава на един от стражите./

БОРИЛ: Вземи!... И още ще получиш... Ние ще чакаме тука наблизо под моста. Ти върви нагоре, като стигнеш до Боярския рът, удари наляво...

/Чува се приближаващ се тропот на коне./

ДРАГОТА: Тихо...

/Всички се стаяват./

БОРИЛ: Само да успеем да стигнем до границата... а от там до Константиновград...

/Отново се смълчават. Приближават светлини на запалени борини; приближават войскарите на Радул./

РАДУЛ: Чакайте!... Какви са тия люде?

БОРИЛ: Загубени сме!

/Радул приближава и осветява лицето му с борината./

РАДУЛ: Борил!... Тичайте насам!

/Внезапно нощта се осветлява от борините на втурналите се войскари. Разнасят се гласовете им: Къде е? Къде е? Къде е?